

[Svend Andersen]

Problemerne for dansk fiskeri er jo mange. Allerede i 1983, da de nugældende fiskeriordninger blev vedtaget i EF, burde retningslinjerne for en langsigtet fiskeripolitik være lagt. Forliget gik bl.a. ud på, at fangstkapaciteten skulle tilpasses de faktiske fangstmuligheder, og der blev afsat både nationale midler og EF-midler til ophørsstøtte og til modernisering og miljøforanstaltninger vedrørende fartøjerne.

Vi har fra Socialdemokratiets side hidtil støttet regeringens forslag om forskellige støtteordninger til fiskeriet, og det har vi gjort med den forventning, at den tilhørende regulering af fiskeriet, fiskeriministeren ifølge lovgivningen er bemyndiget til at lave, var blevet iværksat. Det har desværre ikke været tilfældet fuldt ud. Den langsigtede politiske beslutningsproces har manglet.

Hvis vi f.eks. ser på strukturtilpasningen, viser de opgørelser, vi har fået i udvalget, at ganske vist er antallet af fiskerifartøjer blevet skåret ned med ca. $\frac{1}{3}$ i den periode, men den samlede tonnage er i samme tidsrum næsten fordoblet med det til følge, at presset på de tildelte kvoter har været stigende. Det har betydet u hensigtsmæssige rytmer i fiskeriet med alles kamp imod alle og uregelmæssige tilførsler til fiskeindustrien, som ikke har givet den maksimale udnyttelse i form af den størst mulige forædling af råvarerne, og det har betydet urimelige arbejdsforhold for de ansatte i fiskeindustrien med unødvendige ledighedsperioder.

En stor del af de ansatte i fiskeindustrien er kvinder, og for en stor dels vedkommende får de dagpenge beregnet efter dimittendsats, og uregelmæssigheder i tilførslerne virker derfor økonomisk særlig belastende for disse grupper. Jeg er helt overbevist om, at ingen af disse grupper er anderledes stillet, end at de ønsker at få heltidsbeskæftigelse. Det er de uden indflydelse på selv, idet tilførslerne medfører en u hensigtsmæssig rytme i beskæftigelsen. Derfor må det være en opfordring til regeringen om at se på de brancher, der er omfattet af dimittendsatsen. De problemer hører også med til en manglende regulering.

Ud over de allerede nævnte begrundelser for en langsigtet regulering af fiskeriet kan tilføjes de udsigter, der er for Danmarks fiskerimuligheder i 1988. Vi må vel allerede nu konstatere, at den danske tildeling af kvoterne for en så væsentlig fiskeart som torsk bliver kraftigt re-

duceret i 1988. Det er ikke vedtaget, men det oplæg, der foreløbig foreligger, siger, at selv om Danmarks forholdsmæssige andel af EF's torskekvote er uændret, så er den samlede EF-kvote så meget nedsat som følge af biologiske vurderinger, at vi efter det foreløbige udspil får en dansk torskekvote, der bliver skåret ned med ca. 27.000 t i forhold til 1987 eller med andre ord en reducereing af torskeknoten til $\frac{1}{2}$ af det, der har været fisket i 1987.

Det er særlig slemt for Østersøens vedkommende, hvor der sker de største nedskæringer, nemlig med 25.000 t, det vil sige, at der kun kan fiskes lidt over $\frac{2}{3}$ af det, der fiskedes i 1983.

Det er en udvikling, der selvfølgelig stiller endnu større krav til fastlæggelse af en fiskeripolitik, som giver en hurtig tilpasning af strukturen i dansk fiskeri, med reguleringsbestemmelser af mere langtrækkende karakter, end vi hidtil har set.

Under de seneste drøftelser i Folketinget og i Landbrugs- og Fiskeriudvalget har det vist sig, at der nu blandt Folketingets partier er større forståelse for nødvendigheden af en mere politisk styring af fiskerierhvervet. Det er senest kommet til udtryk under Folketingets behandling af fiskeriministerens forslag om fremrykning af strukturstøtten og om regaranti for lån. Og i tilslutning til disse drøftelser har fiskeriministeren fremlagt reguleringsloven til revision her i Folketinget.

Der har været diskuteret kontrol, manglende kontrol, kritik af kontrollen. Det afgørende for os er imidlertid ikke, hvad der har gået forud. Det afgørende er, om der kan blive tilslutning til en langsigtet fiskeripolitik, hvor hovedlinjerne fastlægges af Folketinget, og hvor de enkelte dele udmøntes af fiskeriministeren i samarbejde med fiskeriets organisationer. Det er derfor vi med ministerens fremsættelse af reguleringsloven har set Folketinget som det sted, hvor de overordnede mål for en langsigtet fiskeripolitik kan fastlægges.

Vi er selvfølgelig enige i, at det skal være Folketingets opgave at fastlægge hovedlinjerne for en langsigtet fiskeripolitik. Den skal indeholde nogle elementer om et sæsonmæssigt stabilt fiskeri for de fartøjer, som er omfattet af kvotebestemmelser. De må fordeles efter aftale mellem erhvervets parter på grundlag af fartøjernes alder og størrelse. Der må også fastsættes regler for anvendelse af fangstredskaber i de forskellige fangstområder.